

‘Soms denk ik: is dit allemaal echt gebeurd?’

Carolien (51) was lang verslaafd aan alcohol en aan ‘foute’ mannen. Toen ze inzag dat je altijd zelf verantwoordelijk bent voor je daden, veranderde haar leven voorgoed. ‘Voor mij is het belangrijk om anderen hoop te geven. Daarom heb ik mijn verhaal al vaker verteld en dat blijf ik doen.’

‘Ik groeide op als nakomertje in een Amsterdams arbeidersgezin. Een onzeker en bang kind was ik, dat werd gepest op school. Mijn moeder was een positief iemand. Mijn vader leed aan depressies en had net als ik veel angsten. Dat drukte een stempel op het gezin en op mijn leven, maar dat besepte ik pas veel later. Het leren ging mij niet zo goed af door mijn onzekerheid en het gepest. Op mijn zestiende, van school zonder diploma, solliciteerde ik bij de Bijenkorf als leerling-verkoopster. Mijn moeder ging mee, alleen durfde ik niet. Maar ik kreeg de baan en ontwikkelde mij tot een gewaardeerde kracht. Ik merkte dat ik best wat kon, en dat was heel goed voor mijn zelfvertrouwen.’

Verslaafd

‘Ik volgde allerlei cursussen en ging reizen. Uiteindelijk vertrok ik voorgoed naar Spanje toen ik 22 was. In Madrid, waar ik woonde, leerde ik al snel mijn man kennen. Ik trouwde en kreeg twee

kinderen. Maar al voor mijn trouwen kreeg ik twijfels. Mijn echtgenoot was een dominante Spaanse macho maar ook een moederskindje. Ik was totaal afhankelijk van hem. Op eigen benen staan was ondenkbaar, kwetsbaar en emotioneel beschadigd als ik was. Mijn frustraties dronk ik weg. Het duurde niet lang of ik was dubbel verslaafd, aan een man met wie ik niet gelukkig was en aan de alcohol.'

'Dry drunk'

'Ken je dat boek "Als hij maar gelukkig is" van Robin Norwood? Dat ben ik! dacht ik toen ik het boek las. Ik zocht overal rechtvaardiging in voor het drinken: het was een rotwereld, ik had een rotleven, ik was lelijk en niet de moeite waard. Ik verwaarloosde mezelf en mijn kinderen, werd steeds dikker, mijn haar viel uit. Toen mijn man wilde scheiden, was ik enorm opgelucht. En ik schaam me er vreselijk voor, maar ik legde het binnen de kortste keren aan met een andere man. We hadden seks terwijl de kinderen op school waren. Toen hij weg was raakte ik totaal in paniek. Het is die alcohol! wist ik en ik zocht hulp. Via de huisarts kwam ik terecht bij een sociaal werkster en een zelfhulpgroep. Dat was fantastisch. Nu gaat 't goed, dacht ik, en dat leek wel zo, maar het wás niet zo. Emotioneel was ik immers niet gezond. Dat noem je "dry drunk", nuchter maar niet geestelijk gezond. Na de scheiding leefde ik me uit met andere mannen. Ik had een obsessieve relatie met een Afrikaanse man, verhuisde naar Tenerife, leerde een andere Nigeriaan kennen die mij voor zich probeerde te winnen. Ik was dol op al die aandacht, voelde me mooi en sexy en gewild.'

Ik voelde me mooi en sexy en gewild

Drugskoerier

'De Nigeriaan belde mij op een dag: ik zit in Amsterdam, kom je langs? Vanaf die tijd, september 2004, begon mijn werk als drugskoerier. Pakjes wegbrengen, naar Noorwegen, Italië, Engeland en intussen feestvieren in dure hotels. Het ging mij goed af, ik zag er chique uit, sprak mijn talen, ik werd er echt niet uitgepikt bij de douane. En al was ik elke keer doodsbang, op een gegeven moment kon het me allemaal geen bal meer schelen. Ik gaf niets om mijzelf en niets om anderen. Ik dacht niet na over de gevolgen van drugs. Ik was woedend op de hele wereld maar vooral zó diep gekwetst... eigenlijk gaf ik het op. Ik wilde er een eind aan maken, maar had er de moed niet voor. Het enige wat ik deed was dronken worden en vliegtuigen nemen als bussen.'

Het enige wat ik deed was dronken worden

Kaasschaaf

'Op een dag werd ik naar Londen gestuurd. Drie kilo cocaïne met een straatwaarde van 300.000 euro zat verstopt onder de dubbele bodem van mijn tas. En ik werd gepakt. Hoe, dat is wel een grappig verhaal. Ik had namelijk een kaasschaaf bij me. Die mocht niet in de handbagage, dus moest ik de tas inchecken. Ik denk dat de honden de drugs geroken hebben. Op het vliegveld Stansted werd ik opgewacht. I'm fucked, is het enige wat ik dacht. En er kwam een soort rust over me. Misschien krijg ik nu hulp. Het was 2 november 2004, de dag dat Theo van Gogh werd vermoord en ook de dag dat ik opnieuw ben geboren.'

Talenkennis

'De politie was heel correct, ze zagen direct dat ik feitelijk slachtoffer was. Maar ik was wél schuldig en heb ook schuld bekend. Daardoor viel er een complete last van mijn schouders. Eindelijk begon ik verantwoordelijkheid te nemen voor mijn daden. In Engeland staan strenge straffen op drugsdelicten. Mijn behandeling voor alcoholisme gold als verzachtende omstandigheid en ik kreeg geen twaalf, maar vijf jaar. In de grote Noord-Londense gevangenis waar ik terecht kwam heerste een grimmige sfeer. Negen van de tien vrouwen zaten daar voor een drugsdelict. Bij aankomst zag ik dat twee Spaanssprekende vrouwen moeite hadden met het invullen van de formulieren. Toen heb ik hen geholpen. Die spontane actie leidde ertoe dat de *officer* mij de volgende dag vroeg of ik een baantje bij de receptie wilde. Daar kwam mijn talenkennis goed van pas. Het werd een heel leuke tijd, met een hecht team van Nederlandse, Surinaamse, Curaçaose en Zuid-Amerikaanse vrouwen. We hadden veel lol en er was saamhorigheid.'

Ontwenningprogramma

'Na een tijd werd ik overgeplaatst naar de speciale gevangenis in Surrey, omdat ik hier een ontwenningprogramma kon volgen. Ik schrok terug voor die intensieve behandeling, maar besepte ook dat ik geestelijk heel, heel erg ziek was. Dus ik ging het doen. 24 uur per dag ben je ermee bezig en je hoort de verschrikkelijkste verhalen van de andere vrouwen. En eindelijk, eindelijk, ontkende ik niet langer wat er met me aan de hand was. *The penny dropped* en ik voelde me kilo's lichter. Ik kreeg een cel met ramen en was niet langer opgesloten. Ik had zelfs een eigen badkamertje en er was de hele dag koffie en thee.'

Terug in Nederland

'Toen ik vrijkwam wilde ik aanvankelijk in Engeland blijven. Maar dat was moeilijk te regelen. Daarom ben ik terug naar Nederland gegaan. Eerst via Zorgconcept naar het opvanghuis aan de Amsteldijk en nu huur ik een appartement in een andere stad. Soms is het eenzaam, maar ik doe mijn best. Ik ben nu een volwaardig lid van de maatschappij. Ik betaal al mijn rekeningen zelf, ik heb een baan, ik studeer. Mijn doel is om terug te gaan naar Spanje om te gaan werken in de verslavingszorg. En ik wil het contact met mijn kinderen herstellen, want dat gaat nog moeizaam. De banden met het verleden heb ik verbroken. Ik zie nu in dat die lui uit de drugshandel misbruik van mij hebben gemaakt. Ik hoef ze nooit meer te spreken en heb de telefoonnummers ritueel verbrand.'

Geloof

'Soms denk ik wel eens: is dit allemaal echt gebeurd? Maar ik heb de papieren bewaard, die zijn het bewijs. Het allermoeilijkste is de eerste tijd in de gevangenis. Ik zag geen reden om te leven. Je vrijheid kwijtraken is ook erg. En bij mij als verslaafde kwam er nog iets bij: inzien en toegeven dat je zelf óók schuld hebt aan wat er is gebeurd. Maar ik weet nu: er is altijd wel een nieuwe kans. Sinds de gevangenis geloof ik in God en dat geeft me de kracht en het vertrouwen dat het weer goed komt. Ik wil mijn verhaal blijven vertellen: er is hoop!'

Carolien heet in werkelijkheid anders.

***We hadden
veel lol en er was
saamhorigheid***